STRIVIREA BUBURUZEI DE LA STAŢIA LUI 135

de Andrei Gaceff

Întotdeauna am presupus că jumătatea de jos a cerului se sprijină pe câmpie.

Acum că autobuzul oprise şi era reţinut la stopul prelung din faţa băncii, puteam să observ, chiar şi fără să mă urc, cum avionul cu reacţie, lunecând orizontal în spaţiul înrămat într-un geam al maşinii, ca un fermoar sau ca o foarfecă, ameninţa să facă jumătatea de cer de sus să se răstoarne peste cea de jos, presupunând că jumătatea de jos se putea susţine singură sau măcar sprijini de câmpie.

Cu mult, mult noroc, sau din neglijenţă, ar fi zis Beto, avionul intră într-un norişor, iar acea tăiere celestă nu fu dusă până la capăt, astfel încât nimic înspăimântător nu se petrecu, decât că maşina închise uşile şi dădu colţul fără mine.

Un şofer avu mare nevoie să intre la cafeneaua de vizavi şi nu văzu alt loc unde să tragă Fiatul decât în staţie, şi-atunci pâlcul de bărbaţi strânşi acolo se porniră să-i reamintească regulă după regulă, o recapitulare generală din tot sufletul, iar eu le-am întors spatele şi m-am dus la gardul viu să caut gâze.

Mă descotorosisem, nu fără efort, de acel obicei de a strânge într-un borcănel astupat la gură cu hârtie cu înţepături pentru aer toţi gândăceii pe care-i întâlneam, însă treptat îmi fusese tot mai uşor să mă abţin pentru că nu se mai găseau. Bineînţeles, nici la această staţie. Am avut un răstimp să caut cu atenţie, dând în zadar la o parte sau scuturând rămurelele de tuia ce nu ascundeau nimic.

Întârziam teribil în unele refugii, gândindu-mă în această ultimă perioadă la Bebeto şi la prietena lui care dansa cam ca un copac, săracul Beto! fiindcă lui i-ar cam fi plăcut dansul, dar cu cine? căci noi doi eram deja suspectaţi de o apropiere scârboasă, cel puţin pentru cartierul ăsta şi încă alte câteva. Rosario (părea mama mea, dar nu era; acum regret puţin că m-am lăsat tras de cordon, mutat înapoi la ea) începuse să ne privească întotdeauna cu sprâncenele unite, căci timpul petrecut de mine cu domnişoarele dezirabile nu-i ieşea la socoteală, îi apăream alături de Beto una-două, iar fotografia cu mine aplecat la urechea prietenului nu a ajutat. Dar uite că peste Beto dăduse fata asta care să abată atenţia multora, iar eu am răsuflat uşurat.

În următorul autobuz a trebuit să mă sui, deşi îmi făcea greaţă, ajungeam şi-aşa la birou la jumătatea zilei. Maşina coti (greaţă, desigur) şi o luă la deal ca să iasă din oraş. Fireşte că pe drum ne-am privit în ochi cu câinii care păzeau maidanul Christiana, am şi oprit acolo, însă nimeni nu s-a dat jos ca să pornească tevatura totuşi mai întotdeauna paşnică, alaiul, urmărirea. Îmi amintesc că, pe vremea când Fons locuia cu noi, n-ar fi permis în ruptul capului să invităm câini în apartament, însă nu mai târziu de Crăciunul următor, văzând împreună cu Rosario emisiunile cu căţei degeraţi, ea mă trimisese să tratez cu doi să vină sus în casa noastră să ne încălzim.

După încă un kilometru, 135 ajunse la calea ferată peste care se pregătea podul şi frână (era dezgustător acel permanent ronţăit de pufuleţi venind de pe scaunul dinapoi). Am tot zis că mă ocup de greaţa asta, ar fi fost de ajuns, auzisem, să merg la un doctor care să mă răstoarne într-un anume fel, rearanjând şi reaşezând grăunţii de undeva din urechile mele. Îmi mai trecea dacă mă uitam în depărtare la podul în lucru şi amintindu-mi cum Bebeto spunea că-şi doreşte să ajungă din provincie la prima staţie de metrou cu podul, şi fiindcă ştiam prea bine cum se construiau lucrurile astea, admiteam amândoi că nu era imposibil să iei o cină dintre cele simple, ness şi croissants, apoi să te aşezi turceşte la capătul actual al podului, privind drept înainte spre staţia de la bancă, pentru ca a doua zi pe seară să te afli în capitală şi să aluneci pe scările rulante drept pe peron la Oriente. Mă rog, aici nu cădeam de acord, eu m-aş fi oprit cel mult la Cabo Ruivo, dar Beto exagera, se vedea dus de pod drept la Marquês de Pombal.

Când am coborât, pe asfalt tremura o bancnotă, pregătindu-se să-şi schimbe încă o dată proprietarul – se lăsa purtată de vânt. Nevăzându-l pe domn, nu am ce să-mi reproşez, m-am aplecat să o prind, iar atunci pantoful bărbatului cu balonzaid bej mi-a presat degetele deasupra hârtiei; au urmat scuze imediate, întâi în cealaltă limbă, omul nu avea cum să ştie, dar s-a corijat şi s-a văzut că face un efort să mi se adreseze pronunţând totul corect. Mie banii lui nu-mi erau de niciun folos, discordia fusese rezolvată dintru începutul începutului, aşa că ne-am luat la revedere, o chestiune în sfârşit facilă.

Am intrat în turnul Porsche gândindu-mă în continuare că, după sâmbătă şi duminică, podul pasaj avea să fie găsit terminat. Traficul pe dedesubt fireşte că nu va fi nicio clipă întrerupt, undeva se ştiau deja numele celor mai probabili să treacă pe sub el la momentele critice şi la ora aceasta exista un plan fără victime. În primul an după înfrăţirea oraşelor, unele nume de persoane care urmau să se intersecteze cu lucrările primăriilor erau anunţate la radio, fiind totodată făcute pentru acestea nişte recomandări (nimeni nu putea fi obligat să se deranjeze, să-şi schimbe programul), dar acum practica încetase (fusese oricum socotită sâcâitoare).

Nu pot să mint: mă trambalasem până la birou ca să verific dacă nu cumva mi-au restituit cactusul. Joaquina nu s-a mirat să mă vadă că intru fără să salut, îmi pun o mână în buzunar, iar cu cealaltă dau un pic la o parte jaluzeaua.

E acolo? l-au pus la loc? s-a interesat ea cu toată blândeţea, iar eu m-am întors către ea şi am clătinat din cap. Nu mi-l înapoiaseră.

Dar cum să-şi închipuie că-l neglijezi, n-au sesizat că e udat în fiecare luni? mi-am auzit eu gândurile rostite cu vocea Joaquinei.

Era o prostie să creadă cineva că îmi băteam joc fiindcă-l pusesem după jaluzele câtă vreme toţi ceilalţi angajaţi îşi aşezaseră ghivecele pe mese, dar al meu stătea la lumină, nu renunţasem la plantă. Chiar dacă, şi o auzisem fiind de acord cu remarca asta şi pe Muriel de la resurse umane, era cea mai urâtă plantă. Nu avea formă, dădea să crească din loc în loc, îi apăreau gâlme şi noi ace, însă nu părea să fi fost prea hotărâtă cum vrea să arate.

Uitându-se probabil la mine cum meditez, Joaquinei i-au alunecat ochelarii de citit la loc pe nas, reamintindu-i să-mi povestească despre noile rame Polis, extrem de importante pentru o donşoară editor de text. Atunci am găsit o scuză, reclamând faptul că nu luasem micul dejun, şi am fugit la vendomat.

Societatea noastră, spunea aparatul, este închisă în perioada… Eram în perioada. Unele sandvişuri din franzelă erau aplecate periculos peste margine şi, dacă m-aş fi opintit să înclin vendomatul, m-aş fi ales cu ceva. Nu ştiu precis ce m-a făcut să abandonez ideea; am auzit cum cineva îşi usca mâinile la

toaletă şi curând pe hol a ieşit o fată care în trecere m-a privit, căutând să mă facă să roşesc, numai că eu nu eram într-atât de ruşinos şi, după felul cum era îmbrăcată, puteam să pun pariu că este din oraşul celălalt. Un zuluf de-al ei blond ţopăindu-i la ureche m-a iritat într-atât, încât mărturisesc că, după ce ne-a părăsit, am dat buzna în toaletă, să văd dacă se purtase civilizat, dacă nu stropise oglinda, dacă nu trăsese prea mult de hârtia de pe sul şi aşa mai departe.

M-am plâns Joaquinei de intruziune, iar ea a râs din nou de zodia mea ipohondră şi cicălitoare. Şi-a întins degetele deasupra claviaturii, apoi şi picioarele pe sub masă, atrăgând atenţia asupra noilor botine.

Găsea un milion de motive şi prilejuri să discute despre modă, şi am suportat-o până la trei şi un sfert, când am primit un apel neadevărat, declarat de mine ca fiind din partea lui Rosario.

Se îngrijorează prea mult în legătură cu locuinţa, m-am prefăcut pentru Joaquina. Nu ne înţelegem nici în privinţa etajului, am continuat să explic cu palma peste un receptor oricum mort.

Toate problemele cu hainele şi cu cazarea erau, pentru colega mea, de maximă importanţă şi am primit aprobarea ei să plec înainte de vreme să-mi asigur un loc bun în bloc. Adevărul era că nu doar proiectul de limbă arabă trebuia învinovăţit pentru teribilul meu chef de ducă, ci şi macaralele, de la care îmi era imposibil în ultima perioadă să-mi iau gândul. Ca să nu cad din nou în meditaţie (îmi încrucişasem deja braţele şi priveam prin lucruri), am făcut un efort să mă ridic, am apucat paltonul şi am chemat liftul.

La întoarcere, am ales microbuzul celeilalte firme, drept urmare nu am găsit loc pe scaun şi cam toţi pasagerii s-au uitat lung la mine. Ne-am hurducat mai mult şi am ajuns la destinaţie nervoşi fără excepţie (şi numai senzaţia de zi de vineri a împiedicat o încăierare), ei la staţia lor, iar eu la Oriente.

Aveam acum poftă să bat străzi cu piciorul, nu să mă-nchid în următoarea garnitură. Ezitam pe peron, iar când m-am decis să nu urc, am auzit: Atenţie, vi se-nchid uşile-n nas. Pricepeam niţel limba a doua şi nu cred că mecanicul de tren spusese asta. Pesemne un poet pedepsit sa compună mesaje de atenţionare pentru transportul in comun…

Atunci când urmăreşti avioane, macaralele prea înalte ajung să fie deranjante, ca nişte rigle ce nu pot sta potolite pe planşa de arhitect în timp ce tu îţi doreşti să pui creionul pe hârtie pentru a continua o linie. Au întrecut orice măsură, le-au făcut să se fâţâie ca nişte ştergătoare de parbriz! le-a reclamat Beto în public, el încercând să picteze cerul dintre blocuri. Îşi cumpărase şevalet şi tot ce-i trebuia, dar nu ca să picteze, ca Anna Held Audette, fiare. Ei, avea să o facă şi pe asta, impresionat fără îndoială să le întâlnească pe câmp, când alergam împreună, prin ploaie, să ne încercăm norocul la altă staţie de autobuz. Nu aveam decât nişte şepci, eu şi el, în după-amiaza în care ne întorceam de la sticlăria din afara oraşului. Ne-am hotărât să traversăm câmpul în direcţia grădinii zoologice, de unde era mult mai probabil să ne ia vreo maşină. Aveam toate motivele din lume să privim numai în pământ, fiindcă trebuia să ocolim gropi şi bălţi, să ne păzim plasele în care căram pahare pentru vin, iar cozorocul ne reteza jumătate de imagine. Nu-i greu de închipuit tresărirea noastră când s-au auzit acele sirene, claxoane ţipând de sus la noi (şi ne întrebam dacă vom fi traşi de urechi de la acea înălţime). Rulau pe şenile noroiate, lucrau şi pe vreme proastă, şi veniseră să înalţe încă un pom de antene. Am apucat să le mai vedem puţin mergând, înainte să fie oprite de urgenţă ca să nu ne calce (bănuiam că sunt din acelaşi oraş cu noi).

Următoarea mea experienţă cu macara turn am avut-o pe balconul apartamentului lui Rosario, într-o dimineaţă ceţoasă, şi la început nu puteam fi sigur dacă nu cumva Abelina a ieşit iarăşi cu o jucărie lungă, nu ştiu, nu chiar o undiţă cu peştişor de plastic gata prins de cârlig, ci poate o crosă de hochei pe iarbă, însă era destul de responsabilă şi ţinea zdravăn toate aceste obiecte peste balustradă, desigur că nu i-ar fi convenit nici ei să-şi piardă lucrurile. Stăteam aşadar rezemat cu încredere la balcon, deşi deasupra scăfârliei mele zăbovea o umbră evidentă, dar am privit în sus intrigat când a şi scârţâit, iar atunci un braţ portocaliu de macara s-a rotit şi s-a retras dincolo de acoperişul clădirii. Blocul era terminat, întreg cartierul era, şi am fost nedumerit că detaşaseră o macara în zona noastră. Poftim, încă una dând din braţ deasupra blocului care avea la parter loto. A operat acolo vreme îndelungată, a apucat şi Beto să o vadă când a trecut să mă viziteze. Nu m-a

crezut că avusesem una şi deasupra capului. Nu i-o iau în nume de rău, ne-am pus amândoi paltoanele, am coborât şi am dat roată clădirii, fără să găsim însă turnul acelei macarale care mă ameninţase în zori.

La rugăminţile mele şi fiindcă el nu-mi refuza niciodată nimic de când îl oprisem să cadă cu bicicleta în lacul din celălalt oraş, Bebeto a trecut pe la blocul cu loteria, ca să întrebe ce treabă avea macaraua acolo. A pus întrebări prin interfon, dar nu a găsit pe nimeni dispus să-l lămurească.

Pe seară, doamna profesoară Antonia, văduvă, a venit de la scara vecină să-şi ia rufele de la spălătoria noastră. Se purta ca şi când ar fi fost fericită, cu lighean cu tot, deşi de-abia ieşise de la ore de la liceu şi acasă nu era aşteptată de nimeni. Din câte ştiam eu – poftim, cutia de scrisori îmi confirmă – profesoara îmi era vecină de scară, stătea cu trei etaje mai jos. Am văzut-o însă curând întinzând ciorapi şi furouri la ultimul etaj la capătul din stânga al blocului, acolo unde, vara, un bloc vecin ţinea umbră; recunosc că şi eu mai mergeam prin iulie în vizite dese şi fără rost la Drigue, locatarul tradiţional al apartamentului în care astăzi jubila doamna profesoară, pur şi simplu aveam convingerea că în fotoliile lui mă voi scurge vara mai puţin decât la mine. I-am telefonat din nou, de pomană, îmi răspundea un zumzet în loc de voce, apoi o suită de note muzicale în cădere. Fiindcă sufeream mai departe de curiozitate, am pândit zile-n şir uşa de la ultima scară a blocului. Drigue n-a mai ieşit nici măcar până la covrigărie. Adevărul era că Drigue nu avea serviciu, dar orişicât, se ridica singur de pe scaun.

Antonia nu mi-a mai adresat vreun cuvinţel, probabil găsea că o fixam cu privirea cu impertinenţă atunci când apărea. Umbla zâmbind întruna, dar se uita la noi extrem de critic dacă o abordam, cum s-a întâmplat şi când l-am trimis pe Beto să-i pună o întrebare despre soarta lui Drigue. Găsesc că nu merită să spun ce i-a răspuns, întrucât mai am atâtea de povestit.

Continui cu un eveniment: coborârea, de la ultimul etaj, a domnului Enrique în papuci, ca să îşi ia de lângă uşa mea oala cu smochinul; eu şi nea Enrique fuseserăm vecini de palier, ne înţeleseserăm bine şi probabil că simpatia încă mai exista la momentul acela, fiindcă el mi-a arătat primul formularele de

mutare şi mi-a oferit, din buzunarul halatului, câteva exemplare în alb.

Asta se întâmpla demult. Nu m-am ocupat de acele hârtii imediat şi nu am mers nici la cabinet să mă tratez de vertij. Regret, dar săptămâna următoare am avut de luptat la o licitaţie pentru un pachet de reviste mai vechi (totuşi în culori). Ştiam că, dacă mă împărţeam între mai multe sarcini, probabil că nu o să realizez nimic, iar banii oricum nu ajungeau nici tăiaţi cu foarfeca în confetti, şi-atunci am renunţat la Nanar şi Jujube, am cheltuit totul pe trei numere din Avedon, căci cu Chuchotte, care apărea înăuntru în câte o povestire pe două pagini, nu exista album, încă nu (dar sperau prea mulţi ca să nu se întâmple odată).

Scrisoarea vânzătorului a venit după miezul nopţii, câştigasem, îmi expedia urgent revistele, puteam să mai am puţină răbdare. De bucurie şi fiindcă stătusem sigilat în apartament prea multă vreme, am dat să cobor în faţa blocului, în stradă, chiar la ora aceea, ora unu. Nu se zărea nimic, iarăşi schimbau lampadarele pentru iluminatul public, şi nu ştiu de ce aluneca îngrozitor. Încă anchilozat, dar şi nedumerit, probabil am trântit prea tare uşa de la lift, iar babeta de la parter, acum vecină cu mine de palier, mi-a aprins imediat becul de pe hol în ochi şi a întredeschis uşa garsonierei. Nu vorbea, iar asta-mi convenea de minune, fiindcă nici eu..., dar pufnea a reconfirmarea unei mai vechi păreri despre mine. Am vrut să izbucnesc şi să o avertizez că era singura în stare să creadă la artificiile de Anul Nou că fostul comitet administrativ al blocului trage în noul comitet, după o citaţie ultimatum din ajun, iar ea mi-a reproşat că sunt inteligent doar în lipsă de altă ocupaţie.

M-am retras şi m-am încuiat în apartamentul lui Rosario. M-am străduit să dorm bine.

Am vrut să mă duc eu la poştă după coletul cu reviste, eram gata îmbrăcat, numai că m-am speriat de bulevardul pe care l-am văzut dimineaţă. Încurcat şi puţin furios, i-am telefonat în cele din urmă lui Beto să verifice strada; de trimis la oficiu, însă, nu-l puteam trimite, fiindcă adresa lui nu corespundea cu cea de pe pachet. A fost Rosario să ia revistele, cât timp eu am stat la fereastră aşteptând să vină Beto să ia bulevardul de la capătul cu piaţeta cu coloane. Îl prevenisem – a apărut din gura de metrou echipat şi mi-a făcut semn că se

duce către piaţă. Ceva mai târziu, mi-a spus că nu înţelegea nici el de ce s-a pus gresie mozaic, dar că bocancii nu-i fuseseră foarte necesari, în fond, atâtea domnişoare care traversau pe tocuri au ajuns cu bine dincolo, de asemenea o bătrână ce punea o tribună câte un pas înainte, era o chestiune de obişnuinţă, esenţialul fiind să nu te grăbeşti. S-a scuzat că nu a mai urcat până la mine, se întorcea cât mai repede la el în cartier să-l caute pe Milou.

Cu motanul Milou, lucrurile stăteau astfel: îi dispăruse o jucărie din apartament, o mingiuţă scaiete la care ţinea nespus de mult; îl picheta pe Beto de îndată ce revenea de pe-afară, mieunând fără să obosească sau să răguşească, cerând să caute împreună mingiuţa, dar unde să tot caute în apartamentul minuscul al lui Bebeto? se uitaseră deja şi nu era nicăieri. Beto suspecta macaraua (iar eu nu l-am crezut imediat), şi din acest motiv considera că plângerea lui Milou îl depăşeşte. A scotocit magazinele şi i-a adus altă minge, identică din punctul lui de vedere, iar Milou părea consolat, chiar dormiseră împreună îmbrăţişaţi în noaptea când macaralele au lucrat mai abitir ca oricând şi au făcut o zarvă de nedescris în pereţi; păcat că o clipă de relaxare a însemnat pentru Beto să nu mai ţină motanul atât de strâns de mijloc şi să-l scape, fiindcă, din câte ştiu eu, nu s-au revăzut de atunci.

Într-un fel, am avut, curând după aceea, problema pusă pe dos. A fost din vina revistelor franţuzeşti care se încăpăţânează într-atât să vină cu cadou, numărul cu Coccinella arlechin, de pildă, despre care am bănuit, şi cine să mă facă ignorant? că era din plastic violet stropit cu roşu. O văzusem sclipind pe copertă, pe un fir de iarbă ca o trambulină, iar apoi întorceam paginile cu ochii după Chuchotte şi nu dădeam prea mare importanţă bulelor de text adăugate între altele, în care povestea buburuzei continua, dacă te interesa să afli, bunăoară, că ea trăieşte şi cât un papagal, şi că găseşte pe un covor cam tot ce-i trebuie să mănânce.

Deschisesem cutia gâzei primul, dacă nu o puneam la socoteală pe Rosario, şi este adevărat că celelalte două numere veniseră cu cadoul şi că, în fond, plătisem un preţ mare pentru pachetul de doar trei reviste Chuchotte (poftim, am făcut în cele din urmă dreptate numelui publicaţiei), putând avea nişte pretenţii, însă am privit cu indulgenţă la bureţelul verde (ori

poate la o simplă vată) de pe fundul cutiei altminteri goale. Când am deschis-o, cutia mi-a dat impresia că ar fi păstrat toată viaţa ei mult ceai şi acum îl tuşea afară; cu siguranţă răsuflasem eu prea aproape, împingând toate acele firimituri de frunze, de hârtie imitând frunze în colţurile casetei, apoi în cameră cu mine.

Am intrat peste Rosario la filmul englezesc, în sufragerie, ca s-o întreb unde a mutat făraşul. Ea a strigat imediat să-i citesc iute subtitrarea, până nu fuge, uite acum o interesa foarte tare să-nţeleagă ce spuneau. Ochelarii şi-i lăsase tocmai pe milieul de pe televizor, iar lângă ei putea fi un nasture de la capot (să-şi aducă aminte să-l coasă la loc mai târziu), un bumb care ar fi meritat să stea în bombonieră şi pe care am început să-l bănuiesc că este altceva, un prefăcut, căci într-o clipă s-a deschis ca o cochilie de fistic, deranjat că Rosario a împins milieul când şi-a recuperat ochelarii, iar suportul acela croşetat a alunecat în spatele aparatului. Ştiam că n-o să-mi permită să dau imediat televizorul la o parte şi să verific dacă fusese nasture sau buburuză; mi-a spus – când mă fâstâceam pe la calorifer – că într-adevăr nu sunt bun de nimic în casă şi că aş face mai bine să mă retrag, şi că numai mulţumită filmului nu-mi zice mai multe în acest sens.

Fiind împiedicat să cercetez, apoi dat afară din sufragerie, m-am repezit să îl întreb în scris pe vânzător dacă numărul 67 de revistă (apărut în 1985) mi-l vânduse cu tot cu o buburuză; am înlocuit cuvântul buburuză cu cadou şi am trimis scrisoarea aşa. Mărturisesc că aşteptam un răspuns imediat (de ce nu s-ar fi lăudat când era cazul?), însă cred că francezul nu era la calculator, şi cine ştie când avea să revină? Mi l-am imaginat intrând în dormitorul său cu bibliotecă până la tavan, culcuşindu-se în pat şi acoperindu-se cu una-două reviste Vaillant, de format mare. Una dintre copertele cu care se învelise era dominată de verde, iar o buburuză Harmonia venise, când omul era adormit, şi se aşezase pe o frunză mare din ilustraţie.

S-a nimerit ca Ellonde să treacă să mă viziteze în acea seară şi să poarte poncho. Rosario îi deschisese uşa, Ellonde o întrebase dacă sunt în oraş şi dacă se poate să intre, fiindcă Beto insistase ca măcar ea să mă vadă.

Prietena lui Beto a luat loc pe unicul fotoliu din camera mea şi a aprins lampadarul cu cele mai bune intenţii, dar atunci am tresărit pentru că ciucurii pelerinei erau precum zmeura, asta aş fi comentat altă dată, acum găseam îngrijorătoare acele bobiţe roşii prin care cineva trecuse cu acul cu aţă neagră crezând că aplică cine ştie ce croitorie vegetală, speriindu-mă în schimb pe mine. Am strigat la Ellonde în câteva rânduri să stea potolită, căci cea mai mică tresăltare a umerilor ei însemna ca poncho-ul să-şi pornească ciucurii în plimbare pe covorul meu, iar eu devenisem prea bănuitor cu grăunţele carmin mişcătoare.

Din abajur, lumina pleca să-i aureoleze lui Ellonde chipul, în timp ce ea-mi spunea că nu l-au găsit pe Milou nici azi, şi sigur că din pricina asta Beto nu depune toate eforturile să afle de unde a venit gresia pe strada mea; a căutat modelul în mai multe enciclopedii, deocamdată fără succes, dar el, unul, este convins că e vorba de infrăţirea cu un alt oraş şi va afla şi care, fiindcă urmează să intre în audienţă la primărie săptămâna viitoare.

Cred că atunci ne-a deranjat pe amândoi să auzim stropitoarea unui duş de partea cealaltă a zidului de lângă canapea, pufăind trecător de parcă ar fi înviorat o vastă peluză, şi sigur că nu m-am dus dincolo, fiindcă ştiam prea bine că e dormitorul lui Rosario şi că, oricum, ea se îmbăiază fără excepţie în vană.

Fiind întreruptă, deşi nu-mi închipuiam să mai fi avut multe să-mi spună, Ellonde duse mâna la întrerupătorul lampadarului şi stinse lumina, dând să se ridice şi să plece. I-am cerut să-mi lase becul aprins. Mi-o fi plăcând să stau retras, dar eram îndeajuns de.

Ea avea să vină şi mâine seară în vizită, îmi promitea asta când trăgea de clanţa de la uşa apartamentului, iar uşa s-a deschis doar niţel, după care s-a trântit la loc. Ellonde m-a întrebat atunci de unde era curentul ăsta, şi eu am străbătut doar din politeţe holul să verific, fiindcă ştiam că Rosario nu suportă niciun geam deschis. I-am cerut apoi voie să încerc eu broasca, şi la mine s-a deschis. I-am chemat fetei liftul, iar când cobora am crezut că a avut ghinionul să rămână şi între etaje, nu pricepeam cum să fi oprit din proprie iniţiativă să ia şi un locatar de la trei, dar motorul liftului a repornit şi m-am convins

că Ellonde ajunsese teafără la parter, căci mă strigase şi flutura din mână printre balustradele scării.

M-am hotărât să mă lungesc în pat şi să citesc mult, pândind ivirea buburuzei pe cearceaful meu. Păcat că pleoapele îmi alunecau peste vedere, mă forţau parcă să absentez când şi când şi să nu pot depune o mărturie completă pentru ceea ce s-ar fi petrecut. În câteva rânduri m-am chircit pe o parte, apărându-mi ca un arici burta cu revista de stropeala care lovea în perete la urechea mea stângă, şi, mai târziu, deşi ăsta era un semn îngrijorător că aţipeam, m-am gândit la Geanina şi la nişte burice de degete subţiri bătându-mi în pavilionul urechii.

Înainte să sting lumina, am ales o pătură verde din dulap, cu care m-am învelit până sub nas. Am căutat, dacă burta mea era un deal, să nu-l zgâlţâi prea tare când respiram, şi stăteam agăţat cu o mână de întrerupătorul lampadarului, tras aproape de pat. Reaprindeam lumina când şi când, parcurgeam iute cu privirea întinderea păturii, apoi, nevăzând nimic nou, stingeam iarăşi becul, propunându-mi să aştept ceva mai mult.

Cred că braţul îmi obosise, probabil atârna de-a binelea de întrerupător şi el a fost cel care a tras lampadarul peste mine, fără să vrea. Am ridicat lampa şi am postat-o la loc, puţin îngrijorat că deranjasem relieful păturii. A doua oară aş fi putut să jur că nu mâna mea era vinovată că mă trezisem cu lampadarul pe piept, în întuneric. Ne clătinam, probabil.

Cert era că nu-mi puteam paria noaptea pe prezenţa gâzei aici, în dormitor; de unde eram eu aşa sigur că nu rămăsese dincolo, la film? Să mă aplec acum asupra unui document, cu asta aveam să-mi soluţionez somnul zăpăcit, iar mâine la prima oră va ajunge cu siguranţă răspunsul la comica mea întrebare dacă revista a avut şi gărgăriţă. Am trecut un pic la masă ca să despăturesc hârtiile de la nea Rique (le făcusem cocoloş în drum spre găleata de gunoi – o găsisem plină) şi am simţit, nu ştiu de ce, cum ochii mei se dau de-a dura pe pârtia fiecărui rând până ajung la puncte puncte, unde mi se cerea să spun cât aş plăti să locuiesc la alt etaj, şi mai exact la care. Am scris că prefer să stau sus de tot şi am completat cu o sumă, pe Rosario nu avea sens să o întreb, căci eu câştigam mai bine, şi pe deasupra foaia asta era încă o mare prostie a municipalităţii ca să-şi facă de lucru, cel puţin în scris.

Probabil că restul nopţii nu am dormit bine deloc, aşa încât în zori să văd mai întâi şi mai întâi că au băgat autobuz cu etaj pe bulevardul cu gresie. I-am mulţumit şoferului că ţine, serviabil, uşa deschisă pentru mine, dar am refuzat călătoria. Cu capul dat aproape pe spate, m-am uitat la pasagerii fericiţi de sus (cam toată lumea urcase, lăsând parterul pentru întârziaţi): unii luaseră loc de parcă nu aveau să se mai dea nicicând jos şi aleseseră să trimită o bătrână până la şofer, rugându-l să schimbe postul de radio.

Am expediat formularul de la cea mai apropiată poştă, unde am ajuns şi-aşa târşâindu-mi picioarele îngrijorat, căci se duseseră cu gresia până departe (şi în oficiu totul era marmorat), iar eu mă vedeam imediat cu capul spart sau cu şezutul trosnit, dureros lucru pentru un angajat al oricărui birou.

La încă o vizită a lui Ellonde, la timpul după-amiezii, chiar nu ne aşteptam, cu toate că ne promisese, însă ştiam despre ea că are o slujbă, inspector de covoare spusese Beto. Ellonde sunase la noi, dar fără să lase uşa liftului să se închidă, şi nu părea să o intereseze decât dacă am dus formularul, formularul neapărat, şi nu prin poştă, şi ce sumă am declarat că am fi dispuşi să dăm pentru poziţia noastră? iar Rosario, care-i descuiase, s-a uitat la mine ca la cel mai mare responsabil de pe lume.

Ellonde spuse că nu voia să ne sperie, numai că ieri locuiam acolo unde ne ştia, în timp ce azi ne găsise la etajul şase. Apoi mă întrebă cum merge treaba unde lucram eu, la editură, şi se arătă îngrijorată că eram în concediu.

Am hotărât să îmi închei vacanţa numaidecât, de mâine. Rosario nu m-a deranjat cât completam un nou formular din acelea acum renumite în oraşul ei. Îşi pregătea valiza cu care avea să se ducă la o verişoară, să se sfătuiască şi să doarmă o noapte.

Nu era exclus ca, ieri, un apartament mutat sa fi trecut pe sub liftul cu Ellonde si sa-l fi incomodat la coborâre.

Joaquinei fireşte că îi păsa de tot ce ţinea de locuinţe, fii atent ce urmări o să aibă ultima ta cerere către primărie! mi-a spus ea ziua următoare, când am simţit că era bine să-i declar cum am umplut formularul cu litere şi cifre. Mă sfătuia să mă ocup astăzi de încă un palimpsest, căci nu avea niciun rost să

mă grăbesc să ajung acasă înainte de ora şapte, abia atunci să merg să mă uit îndărătul imobilului meu.

Era tare pricepută Joaquina; aproape că nu am avut emoţii la întoarcere când am cotit să ajung în spatele blocului: o macara umbla acolo cu grijă să-şi lungească gâtul portocaliu, deşi deocamdată semăna cu o barză îngenuncheată prea mult timp. Vântul sufla teribil dinspre port, aşa că nu se putea spune precis cât spor avea să aibă maşina. Curând, stârcul îşi aprinse luminile pe cioc şi în creştet, căci se înnopta, iar eu, care căscasem gura destul, mi-am potrivit geanta pe umăr şi mi-am zis să-l las în pace.

Să-i scriu vânzătorului de reviste încă o dată, înainte de culcare, şi dacă i-aş povesti succint ce s-a întâmplat la staţia de la bancă poate mi-ar da un răspuns, sesizând unda de disperare. Să-i scriu sau să nu?

Să sting lumina.

De ce să nu fi recunoscut că îmi lipseau tabieturile de seară ale lui Rosario? Mă băgasem în pat şi aşteptam în zadar să răscolească cineva în dulăpiorul cu cosmetice de la baie, să păstreze câteva momente de linişte după ce s-a pieptănat, fiindcă spune în gând o rugăciune, dar nu neapărat; se culcă dar nu adoarme şi duce mâna spre noptieră unde aprinde o veioză şi se apucă să scoată tot din sertar, întâi dropsuri, după care medicamente mai puternice, poate fiole.

Vecinul de deasupra, al cărui nume nu-l mai cunoşteam acum, se prea poate să fi fost disperat că se mutase de la trei camere la două, căci încă se mai împiedica şi se lovea prin casă de lucrurile sale, iar atunci căuta să le împingă, să le târască până lângă un perete, exceptând ceea ce se întâmpla acum la tavan, când un cârlig, am impresia, scrijelea podeaua apartamentului de sus încercând să ajungă exact în mijloc.

În cele din urmă reuşi, şi spun asta fiindcă patul meu săltă niţel, iar lampadarul se aplecă şi îmi căzu din nou pe piept. Atunci m-am sculat şi am plecat în pijamale direct spre uşa de la intrare; o uitasem descuiată, dar nu se mai deschidea. Nu voia să se mai deschidă nici la mine. De la intrare am pornit către balcon, iar pe drum am văzut, privind din hol pe unul din geamurile dormitoarelor, cum cornul lunii pleacă să împungă ceva departe în dreaptă şi trage după el luminile blocului vecin.

Asta era prea mult şi după gustul meu, şi m-am aşezat turceşte lângă cuier, aşteptând să înceteze odată ruliul apartamentului.

Când, finalmente, m-am aflat pe balcon, mi-am dat seama că nu ajunsesem departe cu casa, aveam o panoramă drăguţă a mozaicului de gresie de pe bulevard şi cam asta era tot; nu mai locuiam în nicio clădire, ci atârnam de pliscul macaralei exact deasupra unei intersecţii.

Fireşte că am încercat să dau un telefon, să-l sun pe Beto, numai că la capătul celălalt al firului era tot persoana aceea care adora să cânte la xilofon la orice oră din zi şi din noapte câteva note în cădere.

Apoi am hotărât că apartamentul nu este îndeajuns de stabil, vântul trebuie că sufla prea tare de pe strada care vine din port şi taie bulevardul. Cât despre indivizii care au în loc de cap o sticlă cu o goeletă înăuntru, ei ar face bine să se aşeze în pat.

Am tras peste mine cearceaful, apoi pătura verde, ca să ademenesc buburuza. Păcat că nenorocirea se petrecuse de dimineaţă, la staţie, când autobuzul încetinea iar eu îl aşteptam pe trotuar cu mâinile căutând în buzunar bilete netaxate, avionul a venit din nou (dar nu susţin că era musai acelaşi) să taie în două cerul din geamul maşinii 135, de data aceea a fost rapid şi a apucat să termine, o jumătate de cer s-a răsturnat, iar pe mine m-a luat ameţeala de la asta şi m-am răsucit cumva încât o domnişoară cu păr exagerat de lung să strige vă rog n-o călcaţi.